

Бо так полюбив Бог світ, що віддав Сина Єдиногородного,
щоб всякий, хто вірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне... (Ін. 3: 16)

Бог є Любов

№ 1 (23)

Видання Маневицького благочиння Волинської єпархії
Української Православної Церкви

СІЧЕНЬ 2013

Христос Рождається! – Славимо Його!

ІСТОРІЯ СВЯТА РІЗДВА

Різдво в перші століття

У давнину вважалося, що датою Різдва є 6 січня за старим стилем, або 19 за новим. Як першохристияни прийшли до цієї дати? Христа як Сина Людського ми вважаємо «другим Адамом». У тому сенсі, що якщо перший Адам був винуватцем гріхопадіння роду людського, то другий став Відкупителем людей, джерелом нашого спасіння. При цьому Древня Церква прийшла до думки, що Христос народився в той самий день, у який був створений перший Адам. Тобто в шостий день першого місяця в році. Нині ми в цей день відзначаємо день Богоявлення та Хрещення Господнього. В давнину ж це свято іменувалося Єпіфанією і поєднувало в собі Богоявлення-Хрещення і Різдво.

Проте з часом багато хто прийшов до думки, що святкування такого важливого свята, як Різдво, має бути віднесене на окремий день. Тим більше, що поряд із думкою, що Різдво Христове припадає на створення Адама, в Церкві здавна існувало переконання, що Христос повинен був знаходитися на землі повне число років, як число досконале. Багато святих отців — Іполит Римський, блаженний Августин і, нарешті, святий Іоанн Златоуст — вважали, що Христос був зачатий в той же день, у який постраждав, отже, на єврейську Пасху, яка в рік його смерті припадала на 25 березня. Відраховуючи звідси 9 місяців, ми отримуємо для Різдва Христо-вої дати 25 грудня (старого стилю).

І хоча з абсолютною точністю день Різдва встановити неможливо, думка, що Христос пробув на землі від моменту зачаття до розп'яття повне число років, засноване на уважному вивченні Євангелія. По-перше, нам відомо, коли Ангел сповістив старця Захарію про народження Іоанна Хрестителя. Це сталося під час служіння Захарії в Храмі Соломона. Усі священики в Юдеї були розділені царем Давидом на 24 черги, які служили по черзі. Захарія належав до Авієвої черги, 8-ї за рахунком, час служіння якій випадав на кінець серпня - першу половину вересня. Незабаром «після оцих днів», тобто приблизно в кінці вересня, Захарія зачинає Іоанна Предтечу. Церква святкує цю подію 23 вересня. В 6-й місяць після цього, тобто в березні, Ангел Господній сповістив Пресвятій Богородиці про непорочне зачаття Сина. Благовіщення в Православній Церкві святкується 25 березня (старий стиль). Часом Різдва, таким чином, виявляється, за старим стилем кінець грудня.

Спочатку це переконання перемогло, судячи з усього, на Заході. І тому є особливе пояснення. Справа в тому, що в Римській імперії на 25 грудня випадало торжество, присвячене оновленню світу, — День сонця. У день, коли світлий час доби починав додаватися, язичники веселилися, згадуючи бога Митру, і напивалися до безпам'ятства. Захоплювали ці святкування і християни, так само, як зараз у нас мало хто благополучно мине новорічні торжества, що припадають на піст. І тоді місцеве духовенство, бажаючи допомогти своїй пастві перемогти прихильність до цієї язичницької традиції, вирішило перенести Різдво на самий День сонця. Тим більше що в Новому Завіті Ісус Христос іменується «Сонцем правди».

Ви хочете поклонитися сонцю? — запитували римські святителі у мирян. — Так вклоніться, але не сотвореному світилу, а Тому, Яке дарує нам істинне світло і радість, — Сонцю безсмертному, Ісусу Христу.

Закінчення на стор. 4

У нашій газеті для Вас:

- Повчання святих Отців
- Уроки церковної православної школи
- Відповіді на різноманітні питання нашого життя
- Дитяча сторінка
- Духовна поезія
- І багато іншої цікавої та корисної інформації

У ЦЬОМУ НОМЕРІ ЧИТАЙТЕ

«All Inclusive» М. Федорченко.....	2
Історія свята Різдва (закінчення).....	4
Свт. В. Великий про Різдво.....	4
Казка "Король, який повернувся" (продовження)....	5
І. Рутенін "Різдвяна ялинка" (легенда)....	7
Вітання іменинникам.....	8
М. Ломоносов про Бога... ..	8
Вибачення.....	8

ALL INCLUSIVE

Про хліб насущний

Є така туристична «фішка» — «все включено». Привозять туриста в глянцеvu резервацію — море, пальми, басейн, ді-джей — і видають йому ключі від номера та карту ресторанів. І народ, сповна сплативши за «все», днями й ночами старанно навантажує тарілки і наповнює склянки. Відїдає, одним словом. А що, зручно — в ряди-годи скинути з себе тягар побутових турбот. Зручно, але... якось образливо. Невже ось це «все» — дійсно все?

Сучасність

Неймовірним чином влаштований сучасний світ. Таке хитросплетіння економіки, політики, культури, технологій... Дивно, як все це працює, нескінченно ускладнюючись, будучи і без того складним. Яку галузь людської діяльності не візьми — потрібні спеціальні знання. Неспеціалісту — не розібратися.

Оцінити людський мурашник в цілому — ще складніше. Повинна ж бути якась мета у цього грандіозного механізму? Майже сім мільярдів людей пов'язані воедино інформаційними каналами, і, здається, зовсім вже «немає людини, яка була б як Острів, сама по собі», — усі включені в планетарну Світ-систему. Як вловити єдиний сенс цього глобального буття?

Короткий курс історії людства

... Давним-давно, на зорі цивілізації, людина була стурбований тільки одним: поїсти. Бажано щодня. Хоча б щось. Тому й займалася людина тільки тим, що давало їй прожиток. Збиральництво і полювання допомагали цю задачу вирішити, але забирали майже весь час і не дозволяли довго залишатися на одному місці. Канібалізм виявився справою клопіткою і ризикованою: сьогодні пообідавати, а завтра, дивись, тобою... Таким чином, цивілізація змушена була існувати «порожняком», щоб при нагоді легко наздогнати чи втекти.

Голод, як відомо, — хороший стимул. Люди винайшли сільське господарство. Став можливий осілий спосіб життя, їжі було достатньо і навіть у надлишку. Саме надлишок їжі дозволив людям присвятити частину часу новим заняттям. Так виникли міста, торгівля, ремесла, науки і мистецтва. Сільське господарство, давши імпульс розвитку індустріального суспільства, поступово відійшло на другий план.

Людей ставало все більше. Кілька тисячоліть вони пізнавали світ, вигадували все нові заняття для цивілізації, яка нарешті покінчила із залежністю від власного шлунка. З'явилися безглузді заняття, на зразок торгівлі боргами, грошима і викидами парникових газів. Та й узагалі — стало можливим не тільки займатися якоюсь справою, але й попросту розважатися, не домагаючись іншого результату, крім задоволення.

Звичайно, благоденствувала і розважалася не вся планета. Комуś довелося за все це заплатити — і потом, і кров'ю, і життям.

Біполярний світ

Деякі спостерігачі, наприклад, Мальтус, звернули увагу на те, що зростання населення неминуче закінчиться голодом у планетарному масштабі. Втім, висновки Мальтуса скоро спростували як «безпідставні». Однак у 70-х роках ХХ століття їжі дійсно стало не вистачати. Але на перший раз все вийшло досить витончено; були розроблені нові добрива і технології, виведені нові сорти сільськогосподарських культур, розорано незаймані землі — словом, відбулася «зелена революція». Продуктивність сільського господарства зросла і знову дозволила людству забути про продовольчу проблему.

Однак надовго забути не вдалося. Сьогодні у світі одночасно існують дві тенденції з найогиднішою властивістю. Кількість голодуючих досягла рекордного числа — понад один мільярд чоловік. У той же час, в процвітаючих країнах все більше людей — рахунок йде на десятки мільйонів — страждають надмірною вагою і ожирінням. Ось вони, справжні полюса сучасного світу: вмираючий від голоду і той, що задихається від жиру.

Мавпяче серце

І ось тут розпочалося. Інвестори забули про цінні папери і почали «грати на підвищення» на світовому ринку продовольства. Природно, світові ціни на продовольство в останні роки побили всі рекорди. Допомога голодуючим країнам суттєво скоротилася, а та, яка все ж була надана, мала несподіваний ефект: остаточно розорилися фермери цих країн. Адже вони нічого не могли продати на ринку, насиченому безкоштовною їжею.

Нещодавно один із ділків американського агробізнесу висловив невдоволення діяльністю благодійної організації, яка надає допомогу фермерам Африки. Мовляв, якщо вони самі почнуть виробляти продовольство, можуть скоротитися прибутки компаній США. Благодійники пояснили, що фермери, ставши успішними, почнуть купувати

американські промислові товари, і бізнес США тільки виграє... От і не вір після цього саркастичному твердженню, що «міжнародна технічна допомога покликана утримувати країни третього світу там, де вони завжди знаходилися».

Втім, продовольча істерія охопила вже й благополучні країни. Громадяни та уряди налякані високими цінами, прогнозами зростання населення і попиту на продовольство. Як виявилось, якщо людину не нагодувати досита тричі на день, її вже не цікавлять такі речі, як демократія, основні права, фундаментальні свободи та інші ліберальні цінності. Вона вже не готова бути толерантною, терпимою і політкоректною. Голод повністю змінює ціннісну орієнтацію; Кнут Гамсун так описав моральний стан голодуючої людини: «З плином часу все більш сильне спустошення, душевне й тілесне, заволодівало мною, з кожним днем я все частіше поступався своєю чесністю. Я брехав без докорів сумління, не сплатив бідній жінці за квартиру, мені навіть прийшла в голову препідла думка вкрати чужу ковдру — і ніякого каяття, ні найменшого сорому. Я розкладався зсередини, в мені розросталася якась чорна цвіль».

Схоже, що голод і його похідна — сільське господарство, поклавши початок розвитку цивілізації та індустріального суспільства, цілком можуть покласти і кінець цієї цивілізації. При цьому, за даними Продовольчої і сільськогосподарської організації ООН (ФАО), земляни щорічно викидають майже 1,3 мільярда тонн продовольства, тобто по 1,3 тонни на кожного голодуючого. Основна причина — нав'язування споживачам більшої кількості продуктів, ніж їм потрібно (різні акції, занадто великі порції в ресторанах, обслуговування за принципом «все включено»).

Міжнародні організації закликають збільшити інвестиції в сільське господарство, але здається сумнівним, що такий ринковий підхід може поліпшити становище. Адже між країнами, вимираючими від голоду та хвороб, і державами, де ліпосакція — чи не базова медична процедура, як і раніше зберігається колосальний диспаритет в економічних відносинах, притаманний вже призабутій епосі колоніалізму. Цей диспаритет і не може зникнути, адже і ті, і інші — члени ООН і СОТ, тобто на світовому ринку грають «на рівних». Формально «на рівних»...

Так що ж, виходить, що їжа — дійсно «наше все»? А більшість земель — не нащадки Адама і Єви, а еволюціоновані «за Дарвіном» мавпи? Жадібні, дурні, самозакохані мавпи, яким потрібно тільки одне: ситно поїсти тричі на день?..

«Бог є»

...Коли жителів селища Макондо (місце дії роману Г. Маркеса «Сто років самотності») охопила загадкова епідемія забудькуватості і вони почали забувати імена, назви і дати, поступово втрачаючи свої спогади та переконання і навіть пам'ять про спогади та переконання, вони спорудили на центральній площі Макондо стовп із табличкою, на якій написали два слова: «Бог є».

Якби я залишився єдиним землянином, що зберіг пам'ять серед загальної амнезії, я би йшов від міста до міста, від селища до селища і залишав би скрізь такі стовпи з табличками. І вже, звичайно, я не писав би на них ні про свободу совісті, ні про свободу любові, ні про інші дивні свободи. Тільки два слова — «Бог є» — на мові кожної країни світу.

Чому саме ці два слова написали на табличці жителі Макондо, чіпляючись за вислизуючу реальність? — Напевно, саме ці слова описують головне і достатнє для того, щоб наповнити собою минуле, сьогодення і майбутнє. Видно, без пам'яті про це головне знання не могли жити навіть люди, які втратили пам'ять про все інше. Без цього знання спроби відтворити минуле, пояснити сьогодення і передбачити майбутнє натикалися на гострі кути суперечностей і тупики нісенітниць.

Без цього знання неможливо виявити жодного сенсу ні в бутті однієї людини, ні в глобальному бутті людства. Без цього знання людина, виснажена тотальною безглуздістю, виявляє своє «я» на крихітному острові самотності, з якого в усі сторони видно лише горизонт як лінія змикання пустельних вод і незаселених небес.

«Бог є». Ці два слова, мабуть, і містять в собі те саме — справжнє «все».

Люди чи тварини?

Не може поки ще людина без болю і страждання зрозуміти, що слова Божественного одкровення: Шукайте ж найперше Царства Божого та правди Його, і все це додасться вам (Мф. 6: 33), — не просто побажання, а непорушний закон. Чи не тому палав і трясся від погромів ситий Лондон в серпні 2011 року, що тільки нагодувати людей — мало, що «немає спокою і щастя в тихому ситому убозтві»? — І голодний бунт, і ситий бунт неминучі, якщо відчуття ситості є єдиним критерієм людського щастя.

Наука поспішає заспокоїти людство: нічого-нічого, зростання населення планети сповільнюється, їжі, напевно, вистачить. А якщо не вистачить?.. — Напевно, при такому підході — вистачить чи не вистачить їжі (води, житла, ліків, нафти, газу) — жодна проблема людства не може бути вирішена. Адже цей підхід зводить людину на рівень примітивного споживача, тварини, для якої, за словом святителя Миколая Сербського, хліб — перше і головне. А до людини цей підхід незастосовуваний; якщо ж людина веде себе, як та сама дурна, жадібна, самозакохана мавпа, то й виховувати її доводиться, як мавпу, — не словом, а голодом, ожирінням або погромами.

...Щорічно від голоду та пов'язаних із ним хвороб помирає одинадцять мільйонів дітей у віці до п'яти років, тобто тридцять тисяч щодня. Статистика... У будні, вихідні та свята, на Різдво та Великдень, кожну хвилину двадцять малюків тихо і непомітно згасають. Вони йдуть із цього світу, так і не дізнавшись, що душа більша від їжі, а тіло — одягу. Адже ні їжі, ні одягу у них не було...

Максим Федорченко (Отрок.ua)

Закінчення. Початок на стор. 1

Перемога нового свята

Мрія зробити Різдво окремим святом і в Східній Церкві стала нагальною до середини четвертого століття. У той час лютували ересі, які нав'язували ідею, що Бог не приймав людського образу, що Христос прийшов у світ не в плоті і крові, а, подібно трьом ангелам при Мамврійському дубі, був витканий з інших, вищих енергій.

Тоді православні зрозуміли, як мало вони досі приділяли уваги Різдву Христовому. Особливо боліло серце про це у святого Іоанна Златоуста. У промові, виголошеній 20 грудня 388 року, він попросив віруючих приготуватися до святкування Різдва 25 грудня. Святий розповів, що на Заході Різдво вже давно святкується, пора і всьому православному світу перейти на цей добрий звичай. Ця промова перемогла тих, що вагалися, і в наступні півстоліття Різдво восторжествувало повсюдно в християнському світі. В Єрусалимі, наприклад, цього дня вся громада на чолі з єпископом вирушала до Віфлеєму, вночі молилась у печері, а ранком поверталася святкувати Різдво додому. Уро-чистості тривали вісім днів.

Після того, як на Заході був складений новий Григоріанський календар, католики і протестанти стали святкувати Різдво на два тижні раніше православних. У XX столітті, під впливом Константинопольського Патріархату, за Григоріанським календарем стали святкувати Різдво Православні Церкви Греції, Румунії, Болгарії, Польщі, Сирії, Лівану та Єгипту. Разом з нашою Церквою Різдво за старим стилем святкують Руська, Єрусалимська, Сербська, Грузинська Церкви та монастирі Афона. На щастя, за словами покійного Патріарха Єрусалимського Діодора, «старостильники» за чисельністю становлять 4/5 від загального числа православних.

Зображення Різдва

Упродовж століть до коротких Євангельських сказань про Різдво Христове додалися легенди, народні духовні вірші та передання. Саме в цій стародавній апокрифічній літературі зустрічається докладний опис вертепу (печери), в якому розмістилося Святе сімейство, і йдеться про убогу обстановку, що супроводжувала появу на світ Ісуса Христа.

Ці народні увчлення знайшли своє відображення в іконописі і в народних лубочних картинах, на яких відображені не тільки ясла зі Святим Немовлям, але і тварини — віл і осел. У IX столітті вже остаточно сформувалося зображення картини Різдва Христового. На цій картині зображена печера, в глибині якої знаходяться ясла. У цих яслах лежить Богонемовля Ісус Христос, від Якого виходить сяйво. Богоматір напівлежить недалеко від ясель. Йосип сидить далі від ясель, по іншу сторону, в дрімоті чи задумі.

У книзі «Четві мінеї» у Дмитрія Ростовського повідомляється про те, що до ясел були прив'язані віл і осел. Згідно апокрифічних оповідей, цих тварин привів із собою Йосип із Назарету. На віслюку їхала Діва Марія. А вола вів Йосип із собою для того, щоб його продати і на виручені гроші сплатити царський податок і прогодувати Святе сімейство, поки воно буде в дорозі і в Віфлеємі. Тому дуже часто на малюнках та іконах, що зображують Різдво Христове, фігурують ці тварини. Вони стоять поряд із яслами та своїм теплим подихом зігрівають Богонемовля від холоду зимової ночі. Також зображення віслюка алегорично символізує завзятість, вміння досягти мети. А образ вола символізує покірність і працьовитість.

Тут слід звернути увагу, що ясла в первинному значенні — це годівниця, куди клали корм для худоби. І це слово, пов'язане з народженням Богонемовляти, настільки увійшло в нашу мову, як символічне позначення дитячих установ для немовлят, що ніяка атеїстична пропаганда не могла його прибрати з ужитку.

Історія прикрашання ялинки

Звичай прикрашати на Різдво ялинку прийшов до нас з Німеччини. Перша письмова згадка про Різдвяну ялинку відноситься до XVI сторіччя. У німецькому місті Страсбурзі і бідняки, і знатні сімейства взимку прикрашали ялинки кольоровим папером, фруктами та солодощами. Поступово ця традиція поширилася по всій Європі. У 1699 році Петро I звелів прикрашати свої будинки сосновими, ялиновими і ялівцевими гілками. І тільки в 30-ті роки XIX століття ялинки з'явилися в столиці в будинках петербурзьких німців. А публічно в столиці ялинки стали ставити тільки в 1852 році. До кінця XIX століття ялинки стали головною прикрасою і міських, і сільських будинків і в XX столітті були невіддільні від зимових свят. Але історія ялинки в нас була аж ніяк не безхмарна. У 1916 році ще не скінчилася війна з Німеччиною, і Святійший Синод заборонив різдвяну ялинку, як ворожу, німецьку затью. Більшовики, які прийшли до влади, негласно продовжили цю заборону. Ніщо не повинно було нагадувати про велике християнське свято. Але в 1935 році звичай наряджати ялинку знову повернувся в наші будинки. Правда, для більшості невірнучих радянських людей повернулася ялинка вже не як Різдвяна, а як новорічна.

Яків Ушаков

Святитель Василій Великий: «Приєднаємо себе до тих, які з радістю прийняли Господа з небес; згадай умудрених пастирів, священників, які пророкують, жінок, що веселяться, коли раділа Марія, відвідана Гавриїлом, коли Єлизавета мала в утробі граючого Іоанна, коли благовістила Анна, і брав на руки Симеон, поклоняючись малому Немовляті, великому Богові, і славословлячи величність Його Божества. Бо Господь явився як світло, що освітлює через людську плоть Божественною силою тих, які мають очищені очі серця. З ними хай знайдемося і ми, споглядаючи відкритим лицем Славу Господню і перетворюючи себе від слави на славу. Йому слава та влада, честь і поклоніння нині і повсякчас і на віки віків. Амінь».

Король, який повернувся

[Продовження. Початок у №№ 10–12 (20–22)]

Авраам Бен-Яков

Народ був у захваті. Повні кошики винограду, фініків і винних ягід, яблук, апельсинів і персиків становили різкий контраст із звичайною їжею, яка тепер здавалась уже грубою і одноманітною. Люди були вражені щедрістю короля і його Радника. Кілька днів потім у їх піснях на щоденних зібраннях відчувалася радість і вдячність... поки не були з'їдені всі плоди. Тоді звичайна їжа стала здаватися ще більш обридлою, а подячні пісні втратили бадьорість і ширість. Тому Старійшини домовилися ще про одну зустріч із Нерозумним Радником короля.

Цього разу він сидів у Палаті Великої Ради один. Старійшини по черзі виголошували промови, умовляючи його ще раз влаштувати роздачу плодів. Але Нерозумний Радник ледь слухав їх: зеленувато-бліде обличчя з запаленими очима дивилося на нього з темряви.

Раптом він схопився і сердито закричав: «Чого ви хочете від мене? Я не можу роздати всі королівські плоди! Їх не вистачить!»

Один зі старійшин зауважив, що не потрібно роздавати всі плоди, оскільки король, імовірно, скоро повернеться, хіба не так?

Але Нерозумний Радник знову розкричався: «Хто це сказав? Може, він повернеться не скоро! Може бути, він не повернеться ніколи!»

Старійшини остовпіли. Вони вперше подумали, що король може не повернутися. Навіть сам Нерозумний Радник був вражений тим, що сказав це вголос.

Він спробував викрутитися і поспішно продовжував: «Я вирішив бути практичним. Я вважаю, що ми не можемо роздавати задарма плоди з королівських садів, хоча я не менше, ніж ви, хочу, щоб вони були у кожного!»

Раптом Нерозумний Радник просяв.

«Я зрозумів! Ми зможемо роздавати плоди і далі. Але за них треба буде працювати. Ми дамо ще по кошику плодів кожній родині в королівстві. Але щоб покрити витрати, всі дорослі повинні будуть відпрацювати один вечір у королівських садах».

Старійшини довго не могли прийти до тями, але сперечатися не було про що. Тільки один зі Старійшин стурбовано запитав, чи буде задоволений король, коли дізнається, що в сади приходять люди без його дозволу.

Як тільки він задав своє питання, в глибині Палати почулося гучне шипіння, і Нерозумний Радник розреготався на весь голос. Від цього грубого реготу на обличчі пролягли різкі зморшки і складки на щоках і навколо очей. «Хіба хтось питає вашої думки? — сердито вигукнув він. — У всякому разі, — продовжував він кричати, — можете піти і сказати людям, що вони допомагають королю, доглядаючи за його садами».

Ні в кого зі Старійшин більше не виникло бажання задавати питання. І кожен із дорослих у призначений час пропрацював у королівських садах, а в кінці роботи отримав картку, з якою міг з'явитися на наступну роздачу плодів біля Королівського Палацу.

Знову Нерозумний Радник вручав кожному кошик фруктів і радів. Люди теж. Правда, кошики були меншими, ніж минулого разу. Але все ж це були плоди. У одноманітному буденному житті роздача стала подією, і згодом люди стали вимагати від Старійшин її повторення. Старійшини звернулися до нерозумного Радника з проханням зустрітися з ними.

Нерозумний Радник займався підрахунками. Було очевидно, що плоди доведеться роздавати регулярно. Недостатньо, щоб кожен дорослий працював в королівських садах один вечір на тиждень. Нерозумний Радник запропонував працювати по три вечори на тиждень, але Старійшинам це здалося обтяжливим.

«Хай народ вирішує сам, — холодно зауважив Нерозумний Радник. — Хочеться плодів, хай працюють. Інакше ніхто нічого не отримає».

Старійшини знизали плечима, але слухняно підняли руки за те, щоб працювати по три вечори на тиждень.

Минуло всього кілька місяців, і число вечорів зросло до чотирьох на тиждень. Потім до п'яти. А незабаром усі дорослі шість вечорів працювали в королівських садах. І це на додачу до звичайної роботи.

Життя перетворилося в погоню. Щоранку на світанку люди поспішали на ранкові збори. Там вони бралися співати пісні одну за одною, не встигаючи зібратися з думками. Чудові мелодії колишніх часів змінилися тужливим одноманітним співом.

По понеділках і четвергах співалися додаткові пісні, які виражали прагнення дочекатися повернення короля. Але ні в кого не було ні хвилини на те, щоб поплакати, навіть якщо він і думав, про що співає. Тут же, завершивши останню мелодію, кожен біг додому перекусити, а потім якомога швидше розправлятися зі своєю основною роботою. Потрібно було поспішати на роботу в садах, оскільки той, хто спізнився отримував чорну позначку в картці на роздачу плодів, а це означало, що йому дістанеться їх менше.

До кінця дня голова в них йшла обертом. Коли вони, захекавшись, прибігали на вечірнє зібрання, то були здатні лише пробурмотіти слова пісень і вихвалянь. Вимовити їх як слід або вдуматись у їх сенс було завданням непосильним. І ще до того, як були проспівані останні слова, люди прямували додому, щоб з'їсти що-небудь і без сил впасти в ліжку.

Роздача плодів оживляла і урізноманітнювала буденну метушню. Але і тут тих, хто ще не зробився зовсім бездушним, могли чекати образи і неприємності. Тяготи життя перетворили кожного в егоїста, люди думали лише про плоди, які їм дістануться. Вони проштовхувалися вперед, щоб піднести свого кошика, кожен стежив, скільки йому дістанеться, і заглядав у чужі кошики, із заздрістю помічаючи там прекрасний персик або банан, апельсин або винну ягоду.

«Я стояв тут, раніше вас!» чи «Тобі повинні дати менше, ніж мені. Ти прийшов пізно в апельсинову гай минулої середи!» — лунали крики. Всі злилися на всіх, і люди майже не дивилися один на одного. Вони ледь розмовляли, тому що у них не було сил. Та й про що говорити, окрім як про те, що винні ягоди дісталися червиві, а яблука — побиті, виноград наполовину роздавлений, а банани підгнили?

Сам Нерозумний Радник почував себе гірше, ніж коли-небудь. Щоранку він дивився у дзеркало і бачив, що зморшки і складки на обличчі стали ще потворніші. Щоки запали від виснаження і перевтоми, очі запали від безсоння. Він посміхався і, як міг, чепурився, але не ставав від цього кращим. З журбою в серці він йшов геть від дзеркала і ще більш завзято займався своїми обов'язками.

Він повинен був думати про тисячі речей відразу, тому ледве міг зосередитися на чому-небудь. Одного разу, обходячи сади, він почув чийсь стогін: «Чи довго це триватиме?»

Нерозумний Радник гнівно закричав: «Ти ще смієш бути незадоволеним! Ніколи раніше ти не жив так добре! У тебе не було стільки плодів у колишні часи!» Він зажадав, щоб наглядач дав йому картку невдячного, і в люті наставив в ній чорних відміток.

Але серед ночі він знову і знову подумки ставив собі те ж питання, борсаючись і перевертаючись у ліжку, марно силкуючись заснути. І перед його безсонними очима в темній кімнаті виникло зеленувато-бліде обличчя, яке жало його. Він покликав слугу і наказав йому запалити лампи. Коли слуга пішов, Нерозумний Радник сів перед дзеркалом, розглядаючи своє змучене обличчя.

«Припустимо, король повернеться, — думав він. — Тоді мене проженуть з посади і вишлють із міста. А якщо не повернеться? Що чекає мене?» Ридання перехоплювало горло при думці про те, яким він став потворним. Він поплескував себе по обличчю і пробував розправити шкіру в марних спробах повернути колишню красу. Даремно. «Чому? — запитував він. — Чому я такий нещасний?»

Але ось йому стало ясно, чому.

«Тому що я недостатньо радію!» — простогнав він. І раптом його неспокійні очі запалилися тріумфом.

«Я зрозумів, вигукнув він, — зрозумів!» він злісно прошепотів: «Я знаю, що робити. Так. Я знаю, що треба зробити». У цей момент він вирішив: «Король не збирається повертатися».

Наступного ранку Нерозумний Радник зібрав Старійшин в Палаті Великої Ради. Коли всі прийшли, він жестом закликав їх до мовчання і театральнo встав.

«Старійшини народу, — оголосив він урочисто, — у мене для вас важливі новини. Минулої ночі я отримав звістку від самого короля. Він повідомив, що, на жаль, не збирається повертатися в наші краї. Він радить вам обрати королем мене і шле вам найкращі побажання».

Старійшини застигли в мовчанні.

«Ну що? Згодні?» — запитав Нерозумний Радник, розраховуючи на їхню підтримку. Але ніхто не вимовив ні слова.

«Добре ж! — вигукнув він. — Повертайтеся до роботи».

Старійшин випроводили з Палати Ради слуги вельми неприємного вигляду, а Нерозумний Радник поспішив додому віддати розпорядження. Йому знадобилося всього кілька годин, щоб перебратися в Королівський Палац. За два-три дні по всій столиці розклеїли оголошення, що коронація нового короля відбудеться тоді-то і тоді-то. А з нагоди свята кожному дістанеться прекрасне гроно винограду!

Нерозумний Радник збожеволів, але ні в кого в усьому королівстві не вистачало ні сил, ні сміливості розібратися в тому, що трапилося...

(Далі буде)

Різдвяна ялинка

І. Рутенін

Давно це було. У самі що не є найпрадавніше часи. Так, що й не віриться навіть. Але, проте ж, все-таки було.

У ту пору Дід Мороз по Святій Русі ну зовсім вже без жодного толку тинявся. Злющий такий стариган був: то ніс кому ні з того, ні з сього відморозить, то вухо... І свою внучку Снігуроньку таким же неподобствам навчав.

І ось набридло їм якось по лісах густих, та по полях порожніх ходити-злитися, та один з одним дражнитися. І вирішили вони подивитися, як люди в теплі-затишку живуть.

А був у ту пору Різдвяний Святвечір.

Ось підійшли вони до одного віконця — заглядати стали.

Дихнув Дід Мороз, дихнула Снігуронька — а вікно й замерзло!

У хатинці тій були братик з сестричкою: Іванко та Марічка. Підбігли вони зсередини до віконця — і теж давай на нього дихати! Подихає один, подихає інша, потруть пальчиками — скло і відтає маленькими кружечками!

Розсердився Дід Мороз і давай дути-свистіти на віконце дужче.

А Іванко з Марічкою знову подихали на скло зсередини — воно і відтануло!

— Ах, ви зі мною тягатися, та зі Снігуронькою змагатися! — кричить Дід Мороз. І так вікно всякими візерунками розписує, що аж шибки тріщать!

А дітям байдуже: сміються та тішаються. Знову на віконце подихали — воно і відтануло.

Припали до віконця і задивляються на вулицю.

Здивувався Дід Мороз і питає:

— Чого це ви зі мною в ігри граєте та на вулицю визираєте? Чи ж батечка побачили на краю села, а чи матінка по воду на річку пішла?

Діти йому і відповідають:

— Невже не чув, дідусю, що у Святвечір із першою зіркою Сама Матінка Пресвята Богородиця з Немовлям Христом по Святій Русі ходить та в кожен будинок, де Її чекають, заходить? Ось ми і хочемо Її першими побачити і зустріти.

Не чув такого дива Дід Мороз ніколи раніше.

Почухав потилицю, та й каже:

— А як же ви зустрічати будете Дитятка Ісуса Христа та Його Пречисту Матір?

Іванко з Марічкою йому й відповідають:

— Солоними грибами та солодкими пирогами, джерельною водою та молитвою святою!

А в старовину, — кажуть, — пальмовими гілками зустрічали і смоквами пригощали. Тільки де їх у нас, серед білих снігів і колючих вітрів, знайдеш?

Перезирнулися Дід Мороз зі Снігуронькою, замислилися.

Пішли за село, сіли під ялинкою і затужили.

Шкода їм стало дітей, і себе шкода. Вони тут ходять, бешкетують під Різдво, а діти святу справу задумали.

Так і вечір настав...

Зирк — аж у небі вже перша зірочка засвітилася!

А по дорозі до села Сама Матінка Пресвята Богородиця з Немовлям Христом іде!

Озирнувся дід Мороз по сторонах: от би де пальму знайти! Та де ж її знайдеш?!

І давай гілку крислату з ялинки обламувати: красуня ж бо яка! Чим гірше пальми?

Снігуронька йому допомагає щиро.

Та так захопилися, що не тільки гілочку, а всю ялинку відламали! І мерщій до хатинки, де братик із сестричкою живуть.

Ввічливо в двері постукали. А коли їм відкрили — в пояс господарям вклонилися:

— Давайте, дітки, швидше махайте ялинкою! А то як би Цариця Небесна повз вас не пройшла. Та й ми з вами порадіємо. Хто ж Немовляті Христу на білому світі не радий?

А тут і Сама Богородиця з Христом на порозі:

— Я цих діток, — каже, — знаю давно. Вони батьків своїх слухають і Сину Моєму щодень моляться. Ось Я і вирішила до них перших зайти.

Торкнулася Богородиця ялиночки своїм золотим жезлом, а на вершину її з неба перша зірочка і прилетіла!

Торкнулася Матір Божа ще раз — запалилися на ялинці різнокольорові свічки.

Втретє торкнулася вона ялиночки жезлом Своім — з'явилися на ажурних гілочках цукерки та пряники.

Ото було радості в хаті!

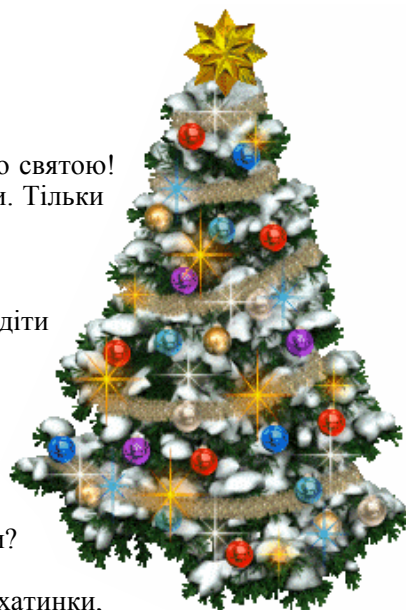
Всі відразу стали співати і хоровод навколо ялинки водити.

А Богородиця і каже:

— Ось так тепер будуть на Русі в усі віки Різдво Мого Сина зустрічати.

І пішла Вона далі по всій землі.

А у нас, на Святій Русі, з тих пір так і повелось: у Красному кутку (на Покуті), що на східну сторону — ікона Пресвятої Богородиці з Немовлям Христом. Під іконою — ошатна та святкова ялинка. А під ялинкою — добрий-предобрий Дідусь Мороз зі своєю маленькою внучкою Снігуронькою.

Вітаємо!

Від імені братії нашого благочиння вітаємо настоятеля храму прп. Серафима Саровського, що в селі Галузії, протоієрея Василя Поповича, настоятеля храму прп. Амфілохія Почаївського села Северинівка священника Василя Першуту та священника Василя Білітюка, настоятеля Свято-Миколаївського храму села Цміни, які **14 січня**, в день пам'яті **святителя Василя Великого**, святкують свій День Ангела. Щиросердно бажаємо іменинникам:

**Хай Сам Господь із неба Вам сили посилає,
Терпінням і здоров'ям хай Вас благословляє,
Бажаємо Вам щиро добра, тепла і миру,
І далі мати в серці молитву світлу й щиру,
І Господа ділами своїми прославляти.
Від зла хай Вас покриє Пречиста Божа Мати!
Найкращого усього, гараздів всіх без ліку,
І в радості прожити ще многі й благі літа!**

Михайло Ломоносов (1711-1765) — російський учений-природодослідник, хімік, фізик, астроном, енциклопедист.

«Творець дав роду людському дві книги. В одній показав Свою велич; в іншій — Свою волю. Перша — видимий цей світ, Ним створений, щоб людина, дивлячись на великість, красу і стрункість його будівель, визнав Божественну всемогутність, по вірі собі дарованого поняття. Друга книга — Святе Письмо. В ній показано Творцеве благословення на наше спасіння. У цих пророчих і апостольських богонатхненних книгах тлумачами та роз'яснювачами є великі церковні вчителі. А в першій книзі устрою видимого світу цього фізики, математики, астрономи та інші роз'яснювачі Божественних вчинених на натуру дій є такими, як у другій книзі пророки, апостоли і церковні вчителі»

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

Приносимо щирі вибачення за некоректну інформацію, допущену через недогляд у минулому номері нашої газети.

Під час підготовки та редагування тексту було необережно видалено частину речення, що призвело до неправдивої інформації щодо кадрових змін у нашому благочинні.

Насправді текст повинен мати наступний вигляд (жирним курсивним шрифтом виділено частину тексту, якої не вистачало):

“Доведено до відома усіх священнослужителів про кадрові зміни, які відбулись у благочинні. Зокрема, настоятелем Свято-Воскресенського храму смт. Маневичі Високопреосвященнішим митрополитом Ніфонтом призначений **прот. Тарасій Огородник (благочинний нашого округу), а кліриком цього ж храму — прот. Сергій Шемчук**, який до цього часу був настоятелем Свято-Михайлівського храму с. Карасин та Свято-Успенського храму с. Лишнівка. На його місце було призначено священника Миколу Калуша”.

Ієрей А. Последов

ЗАПРОШУЄМО ВАС ВІДВІДАТИ САЙТ НАШОГО БЛАГОЧИННЯ: mblag.at.ua

Уклінно просимо не використовувати дану газету в побутових цілях, оскільки тут містяться святі імена та зображення. Якщо вона Вам уже не потрібна — віддайте її іншим. Спаси Вас Господи за розуміння!